

NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI
Božićna pastirska poruka i čestitka 2018. godine

*I porodi sina svoga, prvorođenca, povi ga i položi u jaslje
jer za njih nije bilo mjesta u svratištu. (Lk 2,7)*

Draga braćo i sestre!

Tako nam je divno u Kristovu rođenju zasjala istinska Božja ljubav prema čovjeku i njegova blizina našem ljudskom životu. U isto vrijeme, činjenica koju navode evanđelisti, da za Mariju i Josipa nije bilo mjesta u svratištu (usp. Lk 2,7), tako zorno pred nas stavlja iskustvo zatvorenosti ljudskog srca. Bog nam, rodivši se kao nemoćno i nezaštićeno dijete za koje ne bijaše mjesta u svratištu, jasno poručuje da nas svojim utjelovljenjem želi osloboditi okova svake uskogrudnosti. Ime mu je Emanuel, *Bog s nama*, onaj koji se želi nastaniti u dubini naše osobnosti, zahvatiti ju i promijeniti kako bi nas istinski osposobio za ljubav: da ljubimo i budemo ljubljeni. Svi mi vjernici, i mnogi ljudi dobre volje, zasigurno mu želimo otvoriti svoj dom. I dok dom svoga srca i svojih obitelji otvaramo božićnom djetetu Isusu, pogledajmo dobro i ne zaboravimo: Isus sa sobom k nama dovodi i sve one za koje danas, u našem suvremenom svijetu, nema mjesta, koji nailaze na zatvorena vrata.

Među njima su i djeca koja su poradi raznih okolnosti ostala bez roditeljskog doma: zbog smrti roditelja, zbog njihove bolesti ili nemogućnosti da se za njih brinu, zbog ovisnosti ili teško narušenih bračnih i obiteljskih odnosa i sl. Socijalni radnici ih smještaju u domove za nezbrinutu djecu i mlade, poduzimajući sa stručnim suradnicima sve mjere kako bi se prevladale obiteljske poteškoće i omogućio povratak djece u biološku obitelj. Kad povratak nije moguće ostvariti, pokušavaju im naći udomiteljsku obitelj ili, ostvare li se za to svi potrebni preduvjeti, roditelje usvojitelje. Prihvatanje djeteta ranjenoga zbog odvojenosti od biološke obitelji u vlastiti dom (ili više njih istodobno), ponuđeno ozračje obiteljskog sklada i topline, dragocjeno je svjedočanstvo kršćanske vjere i kršćanskog služenja Bogu, koji se rodio kao dijete za koje nije bilo mjesta u svratištu.

U svjetlu božićnog otajstva, ne možemo ostati ravnodušni ni prema sve nepovoljnijim demografskim kretanjima i biološkom starenju hrvatskoga naroda, ponajviše zbog naše zatvorenosti daru života, ali i različitim oblicima služenja, među kojima osobito ističem prihvaćanje duhovnog majčinstva i očinstva. Ne bismo smjeli dopustiti da u našoj sredini i danas bude onih za koje nema mjesta u svratištu te da nedostaje onih koji su spremni udomiti i pružiti ljubav malenima. Pozvani smo poput Marije i Josipa prihvatiti dijete kao Božji dar i otvoriti mu svoje srce i svoj dom. Ne bismo smjeli dopustiti da zbog nemogućnosti povratka u svoju biološku obitelj mnoga djeca ostanu uskraćena za toplinu obiteljskog doma, često smještena u prepunjenim domovima za nezbrinutu djecu i mlade. I današnje vrijeme, dakle, ima potrebu za Marijom i Josipom,

za osobama koje su spremne staviti se u službu Djeteta i djece, bilo da je riječ o vlastitoj biološkoj djeci, udomljenoj ili posvojenoj. Sjetimo se da su podrška i služenje životu u punom smislu uključeni u naš kršćanski poziv i da su siguran put posvećenja.

Božićno nas otajstvo stoga poziva da se oslobodimo vlastite komotnosti i sebičnosti, da snagom vjere iziđemo iz sebe, te da svoj život i svoj dom otvorimo djetetu Isusu. To ponajbolje činimo kad se otvaramo daru majčinstva i očinstva i kad prihvatimo udomljenje nezbrinute djece u svom obiteljskom domu. Božić nam govori da je dijete najveći Božji dar, koji oplemenjuje i usređuje ponajviše same roditelje.

Mi koji smo povjerovali utjelovljenoj Riječi i iskusili Božju spasenjsku ljubav pozvani smo, prožeti tom ljubavlju, poći ususret djeci i daru života, napose ako je taj život ranjen ili ugrožen. Pozvani smo svoj život otvoriti svakom bespomoćnom, svakom usamljenom, gladnom, golom i bosom, siromašnom i nezaposlenom – svima za koje nema mjesta u svratištu, te toplinom svoga srca u njihovu životu upaliti i približiti im Svjetlo koje dolazi na svijet (usp. Iv 1,9). Jedinorođeni Sin Božji, koji se nije bojao uzeti krhko, prolazno i ranjivo ljudsko tijelo, snažno nam poručuje da je svako ljudsko biće dostojno ljubavi, prihvaćanja, razumijevanja i potpore. Ne bismo smjeli stoga dopustiti da ijedno dijete ostane uskraćeno za toplinu obiteljskog doma zbog nedostatnog broja udomitelja-

Draga braćo svećenici i članovi ustanova posvećenoga života, dragi vjernici i svi žitelji na području Đakovačko-osječke nadbiskupije, za sve molim da imamo hrabrosti u poniznosti otvoriti vrata svoga srca, obitelji i domova, gospodarskih, državnih i društvenih institucija novorođenom djetetu Isusu. Neka se to na osobit način očituje u našoj spremnosti na prihvaćanje dara života, na udomljavanje i usvojenje, jer primanjem nezbrinutog djeteta sâm Božić ulazi u naš dom. U zajedništvu s mons. Marinom Srakićem, našim nadbiskupom i miru, svima vam želim čestit Božić te Božjim mirom i blagoslovom ispunjenu novu 2019. godinu!

U Đakovu, o svetkovini Rođenja Gospodinova 2018. godine

✠ Đuro Hrančić
nadbiskup metropolit